CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Beroše.

Podle pověsti vymyslila si plán k jeho útěku dcera jistého milionáře a ředitele stříbrných dolů. O útěku jeho koluje mnoho pověstí. Vypravuje se, že prý Juarez věděl o tomto útěku a zámyslně prý ho nezamezil. Jisto jest pouze tolik: generál Hajduk zmizel a klášter kapucínský obsadili teď čtyřmi sty vojáků. Císař Maxmilián stůně, ve vězení mnoho útrap snáší, ale trpí se vznešeným klidem."

"Hajduk uprchl?" zakoktala a srdce jí prudce bušilo. "Milionářova dcera dopomohla mu k útěku!.... Tedy milionářova dcera ho také miluje!.... Nechť ho jen miluje a zachrání mu život!.... O kněžně Lukrecii není zde slova řeči. V obšírné zprávě o ní nečiní se ani zmínka. Co se s ní asi stalo? Kde asi jest?"

V tom okamžiku se dvéře po malu pootevřely.

"Julie! Má Julie!" šeptal někdo za dveřmi.

Julie přiskočila ku dveřím.

"Štěpáne!.... Generále.... To jste vy?" koktala v sladkém překvapení.

"Já jsem to, já!..... Mohu vstoupiti?"

"Pojďte, císařovna nikoho nezná, nevidí nikoho a ničeho než modrou oblohu a adriatické moře."

Štěpán Hajduk vstoupil po špičkách, jakoby se obával, že vyruší císařovnu, v zamyšlení a se zrakem strhaným v lenošce sedící.

Štěpán Hajduk byl oděn v šedivé občanské šaty.

Líce jeho bylo velice opáleno, bylo viděti na něm, že přichází z daleké ciziny.

"Kde jest kněžna Lukrecie?"

"Nechal jsem ji v Mexiku."

"S kým?"

"Se dvěma věrnými služkami. Tam budou prozatím v jistotě."

"Proč jste vy přišel do Paříže?"

Hajduk uchopil hlavu Juliinu do svých rukou a láskyplně jí pravil:

"Nevykej mně, Julie! Kdybys věděla, jak mne to bolí, nikdy bys toho nečinila!"

Biedé tváře Juliiny přeletí obláček ruměnce.

"Nebudu tak tedy činiti..... Oh, ale když naše postavení jest tak choulostivé!"

"Převládám se plnou silou, Julie má! I moje pařížská cesta s tím souvisí. Jest to zvláštní rozmar osudu, že přicházím tě právě já přemlouvati, abys se provdala."

"O tom ani nemluv, Štěpáne."

"Přišel jsem až sem z Mexika, svou choť svěřil jsem lidem cizím, jen abych mohl s tebou promluviti. A já se ještě do Mexika také vrátím, císaře přivezu domů, ty ho zachráníš, Julie!"

"Já?" divila se dívka.

"Poslyš mne."

"Mluv jen."

"Juarez se do tebe nesmírně zamiloval."

"Vím o tom."

"Jak to víš?"

"Jednou jsem to viděla sama, v minulých dnech pak byl tady u mne důvěrník Roburův a prosil, jak mohl, abych se vrátila do Mexika, že Juarez chce se po obnovení pokoje oženiti a že si mne vyhlídl za svou budoucí choť."

"Robura také činí námluvčího!"

"Také, ale nadarmo!"

"Pohleď na tuto nešťastnou císařovnu! Jak hrozný jest její úsměv! Jak se dívá na strop pokoje, jak sedí nehybně, jakoby byla z mramoru! Hleď, i tuto nešťastnou paní bys mohla vyléčiti, mohla bys jí vrátiti zdravou duši, kdyby se císař Maxmilián vrátil!"

"Císařovna ho právě očekává."

"Hleď tedy...."

"Slíbila jsem, že se nikdy neprovdám."

"Mysli si, že jsi obětí."

"Juareza nedovedla bych nikdy milovati."

"Život císaře Maxmiliána stojí za pokus."

"Oh, jak mnoho žádáš na mém nešťastném srdci!"

"Miluji císaře Maxmiliána vřele, zbožňuji a obětoval bych svůj život za to, abych ho mohl zachrániti. Nemáš ani ponětí o nelidskosti, s jakou s Maxmiliánem jednají. Eskobedo chtěl dáti císaře i spoutati okovy, jež jemu v dolech byly dány, ale Juarez k tomu nesvolil. Zdraví mu kazí, léků mu neposkytnou. Noc co noc zpívají si, hlučí a povykují vojáci, kteří před jeho celou jsou rozloženi, a připravují ho o spaní. Vymyslili si tisíceré útrapy, jen aby velkodušného zajatce urazili a potupili. Má Julie — to bys měla viděti! A kdybys to viděla, podala bys ruku svou i svému úhlavnímu nepříteli, jen abys tomuto trpícímu velkému muži pomohla!"

Císařovna se zasmála.

"Loď! Loď!" pravila plna radosti a vztáhla ruce k objetí.

Julie přiskočila k císařovně. Utřela jí šátkem studený pot, který se jí na čele a na tváři perlil, a vztažené ruce složila jí hezky na klín.

Šarlotta, jakoby byla pannou, dala s sebou dělati, co Julie chtěla.

Na Julii však se ani nepodívala, ani na ni nepromluvila.

Duše její byla jen jedním zaujata: očekáváním chotě!

"Pařížské časopisy píší," pravila Julie Hajdukovi, "že císař Maxmilián dáno bylo jen osmačtyřicet hodin času k obhájení se. Od těch dob uplynulo několik dní, nebyla tedy zpráva ona snad pravdiva?"

"Byla pravdiva. Císař měl jmenovati v osmačtyřiceti hodinách své obhájce a bylo ustanoveno, že válečný soud má ihned počíti s vyšetřováním. Jenom že Juarezovy výpočty porušila bohatá vynikající dívka, jakás Lea Resbartova. Pobouřila umělým způsobem lid, namluvila občanstvu, že musí býti přítomno při soudění císaře Maxmiliána, sice že by ho spravedlivě nesoudili. Mexičtí občané mají zvěděti, kým jim byl Maxmilián! Byl-li svedenou obětí či zrádcem vlasti, jak zní jeho žaloba. Lid dal Lee za pravdu, Queretaro bylo přeplněno muži a vzhledem k všeobecnému rozčilení musel býti soud odložen. Lidu nalhali, že jest tak nemocen, že nemůže se líčení osobně súčastniti."

"Tato dívka pomohla ti také k útěku?"

"Kdo ti to řekl?"

"Dnešní pařížské noviny přinášejí o tom zprávu."

"Ano, ona mně k útěku pomohla, a to způsobem velmi prostým. Ale proto kde kdo v Queretaru se tomu podivil."

"Co učinila?"

"Císař má velmi statečného sluhu, jménem Tydéše. Ten smí kdykoliv k císaři vstoupiti. Tydéš užíval tohoto svého práva tolik, že docházel i k nám, k zajatým generálům. Lea Resbartova přišla ke mně v masce Tydéšově a přinesla s sebou rovněž takovou masku, do níž já jsem se oblékl. Utekl jsem pak jako Tydéš. Lea Resbartova později rovněž vyšla z celly a celá věc nebyla nikomu nápadna, ačkoli na chodbě před vězením mým sedělo aspoň 200 žoldnéřů, kteří nás střežili a z dlouhé chvíle v karty hráli."

"Musí to býti hodná dívka!"

"Podivuhodné stvoření je to. Chtěla vysvoboditi také Maxmiliána, ale císař zamítl nabízenou mu svobodu. Chce a čeká, že Juarez sám mu vězení otevře."

"A to se může státi pouze v jednom případě?"

"Ano. Jen tehdy, přinesu-li Juarezovi zprávu, že se za něho provdáš."

"To není k uvěření!"

"Otec Timotej jest zde v Paříži, před chvílí jsem se s ním potkal. I on by ti to potvrdil."

Julie se zarazila.

"Timotej jest v Paříži?" tázala se znepokojeně.

"Viděl jsem ho a mluvil jsem s ním."

"Co tu chce?"

"Blázen! Řekl mi, že hledá své štěstí a že k němu svou nadpřirozenou mocí dospěje."

Julie uchopila Hajduka za ruku.

"Štěpáne," šeptala tiše. "V mém srdci jest jeden obraz pochován. Obraz ten jest tvůj! Ale ona mrtvola žije ve své rakvi a každé noci přichází mne strašit. Den co den přivolám ji svým pláčem, aniž bych si toho vlastně přála. A ty žhavé, hořké slzy mne trápí, hubí, ničí. To jsem ti nechtěla nikdy říci. Ale řekla jsem ti to, abys věděl, s jakým srdcem splňuji tvé přání. Jdi na telegrafní úřad a vzkaž Juarezovi, že Julie ho miluje, aby si pro mne poslal, že se stanu jeho chotí. Ale jako dárek svatební žádám propuštění všech zajatých na svobodu."

Štěpán Hajduk přivinul dívku k sobě.

"Julie, drahá Julie! Kdybys ty mohla viděti do mého srdce, jako tam viděti nemůžeš, ty bys se hrozně zděsila! Lukrecii miluji, tebe zbožňuji.... K Lukrecii víže mne přísaha svatební, k tobě sladké vzpomínky, všechny sny mé mladosti, všecka rozkoš mého srdce!..... Ale toto peklo musí býti zapřeno, zakryto!..... Děkuji ti, Julie, že zachráníš císaře.... Tato nešťastná císařovna bude ti také žehnati i tvému potomstvu, přivedeši jí zbožňovaného chotě zpět! Já na šatech Lukreciiných vidím v duchu tvou smutnou tvář..... Oh, a toto utrpení jest hrozné! Ty také, až tě Juarez jako svou choť k sobě přivine, vzpomeň si na mne! Život náš budiž společný v utrpení, v bolesti, v útrapách! Julie, moje Julie, jdu a se slzami v očích odevzdám tuto depeši Juarezovi!....."

Julie skličena stála u dveří, jimiž Hajduk odešel.

Bylo jí, jak by ztratila celý svět.

"Podruhé zavražďují mě srdce!" koktala smutně a s hlubokým povzdechem; při tom vytryskly jí z očí dvě veliké slzy.

Pak pomalu stanula u císařovny.

"Ubohá, krásná císařovno, i pro tebe jsem to učinila! Dejž Bůh, abys mohla co nejdříve přivinouti na svou hruď toho, koho teď s pobloudělou myslí očekáváš....."

* * *

V touže dobu přecházel v Queretaru po své kanceláři v císařském paláci Eskobedo.

Byl vlecek rozčilen.

"Líčení neodložíme již více!" pravil si sám k sobě a pěstí udeřil silně do stolu. "Bylo již dosti rozmaru té Ley, dám toto rozmazlené děvče zastřeliti, bude-li mně déle ještě v cestě. Ah, zdá se, že má ve svých službách všecky ty pohádkové čarodějnice. Svým pohledem okouzluje, řečí omamuje! A Juarez?.... Místo, aby mně byl k ruce, aby mně přispěl ku pomoci, svoluje ochotně v odklady! Nepochopuji ho! Juarez, tyran, prosedí celé hodiny zamlklé a zamyšlené — a pláče! Co to má býti? Vypátrati jsem to nemohl. Teď, kdy celý svět na nás upírá své zraky?..... Sotva jsem ho mohl přemluviti, aby šel do Mexika a utišil lid, který volá po veřejném líčení!.... Až se vrátí, postavím Maxmiliána před válečný soud! Budu trvati na tom, aby ten ho soudil!"

Pobočník Eskobedů vvstoupil do kanceláře.

"Co to?" tázal se generál podrážděně.

"Pro pana presidenta Juareza došel z Paříže telegram."

"Dejte ho sem, presidenta zastupuji v nepřítomnosti jeho já sám; jsem oprávněn depeše otvírati."

"Vím."

"Kde jest depeše?"

"Prosím."

Důstojník podal mu telegram.

"Nejspíše přichází od francouzského dvora, pan Bazaine nám vyhrožuje," bručel si Eskobedo.

Eskobedo rozdělal depeši a málem že v kámen se neproměnil.

Depeše zněla takto:

"Pane presidente! Jsem v Paříži. Požádal jsem Julii o ruku pro vás. Julie odpověděla ano, ale za dar svatební žádá svobodu všech císařských zajatců. V tom případě, že byste byl, pane presidente, ochoten učiniti jí a národu takový dar svatební, můžete své poselstvo ihned sem vyslati. Julie čeká, je připravena na cestu.

Generál baron
Štěpán Hajduk."

"Eh, to tedy jest příčina počínání Juarezova!" myslil si Eskobedo a dlaní si pleskl přes čelo.

Teprve pak mu napadlo, že pobočník posud před ním stojí.

"Můžete jíti! Je to pošetilá depeše! Škoda peněz za ni!"

Pobočník salutoval a odešel.

Eskobedo složil depeši a schoval ji do tobolky. Líce jeho prozrazovalo veliký hněv.

"Byl bych bídným vlastizrádcem, kdybych tento telegram Juarezovi doručil," zasyčel mezi zuby. "Dříve chci viděti rakev císařovu a jeho generálů — a pak ať se Juarez oddá lásce! Ale teď!.... Teď chceme viděti krev, ano krev, pane Juarezi!....."

KAPITOLA 71.

Na ulici.

Pršelo.

Z prvu byl lijavec a vichřice, pak nastal drobný dešťík, který padal tiše a bez přestání.

Štěpán Hajduk zasedl si v občanských šatech, nepoznán, ke stolu v jídelně v hotelu "Imperial".

Četl noviny, prohlížel si obrázkové časopisy, nudil se.

V jídelně pomalu rozsvěcovali světla.

Hosté v jídelně se scházeli stále víc a více a také na ulici ruch vzrůstal.

Štěpán Hajduk zamyšleně se díval na tento neobyčejný obraz.

Paříž přece jen zůstane vždy Paříží!

Není na světě města, v němž by byl večerní pouliční život tak zajímavý a tak bizarní, jako v Paříži.

Ze zamyšlení vyrušil ho sluha telegrafního úřadu.

"Hledám pana generála barona Hajduka," volal sluha.

"To jsem já."

"Přinesl jsem vám depeši."

"Odkud?"

"Velmi z daleka."

"Z Queretara?"

"Ano."

Štěpán Hajduk přijal telegram, rychle ho rozdělal a četl.

"Pane generále!" zněla depeše. "Děkuji vám za vaši pozornost, na ruku Juliinu více nepočítám.

Juarez."

"Hm!" zachvěl se Hajduk v duchu. "President zamítá ruku Juliinu? To jest skoro neuvěřitelno! Co se tu asi stalo? Co mohlo asi způsobiti tuto velikou změnu?"

Hajduk myslil na vše možné, jenom na to nepomyslil, že mohl za Juareza depeši poslati někdo jiný.

A bylo tomu tak!

Eskobedova lstivost vymyslila si odeslání tohoto falešného telegramu.

Hajduk pokrčil ramenoma a lhostejně schoval telegram do kapsy.

"Tedy konec všemu!" myslil si. "Juarezův hněv nelze ukrotiti. I lásky své se zříká, jen aby se mohl císaři pomstíti!.... Julie, jsi opět svobodná!.... Budeš moci nadál se trápiti sama!"

Hajduk čekal jen na tuto depeši.

Zaplatil a odešel.

Bez cíle a bez plánu pustil se dlouhými zabředenými boulevardy.

"To tedy jest okružní třída pařížská!" pravil si tiše. "Rachot kočárů, křik, hluk, hlasitý hovor, smích a šepot elegantních pánů, hezkých dam, studentů a grizettek! Všecky tváře jsou veselé, svěží, jakoby nikdo z nich ani neznal tíhy života!"

Posléze dospěl na konec dlouhé té třídy, jež byla rovná jako pravítko a na níž v drobném dešťíku zářily čtyři dlouhé řady světel jako hvězdy na nebi.

Stanul, aby si odpočinul.

Límec vyhrnul si nahoru a opřel se o sloup svítilnový.

Díval se, jak kočáry tryskem ujížděly kolem a pozoroval dámy, jež s neobyčejnou obratností dovedly si opatřiti průvodce s deštníkem.

Držel také nad sebou deštník, který vrhal pod svítilnou na jeho tvář stín.

Kdosi doteki se lehce jeho ramene.

"Panáčku, co to? Nudíš se?" tázal se měkký, lichotivý hlas.

Hajduk se klidně obrátil a ježto netoužil po pařížských pouličních dobrodružstvích, odpověděl skoro s výsměškem:

"Kdo by se nudil v Paříži? Bavím se po svém způsobu; dobrou noc!"

"Dle přízvuku jsi cizinec. Nezajímá tě noční život v Paříži?"

"Ne."

"Tys jistě anglickým professorem!" škádlila ho dcera ulice. "Nu, ukaž, ať vidím tvou holenou tvář."

Dívka rozpustile odstrčila deštník, jejž Hajduk v ruce držel, a vykřikla.

Hajduk také se zachvěl.

"To jste vy?.... Štěpán Hajduk?" koktala dívka v nesmírném zmatku.

"Ano, já, Citto. Tedy tak hluboko vás osud smetl?"

"Nesmetl, pane Hajduku, poslechněte mne."

"Děvče z ulice mám vyslechnouti?"

"Nejsem takovou, ne, ne!" zvolala Citta a zlostí skoro plakala.

"Přece jste mne oslovila sama! A hned jste mně tykala. Jaké dívky se toho dopouštějí?"

"Doprovoďte mne domů."

"Já? Já abych vás doprovodil domů? Což jste se zbláznila?"

"Prosím vás!"

"Nepůjdu."

"V pokoji mém se všeho dovíte. Jsem posud bohatá!"

"A touláte se po ulicích?"

"Jsem v Paříži. Mně se pařížský život v noci líbí."

"Vaše krev, viďte, vaše krev touží po takových dobrodružstvích a vy nedovedete minulost svou zapříti."

"Opravdu, jest tomu tak, jak pravíte. Myslím si, že jsem osmnáctiletou dívkou, snažící se muže pobláznit. A pak nasytila jsem se již velkopanských dobrodružství!.... Bazaine a jiní, to všecko mne už nudí. Ulice ještě poskytuje život, ulice mě nezná, netouží po bystrém rozumu, po lstivosti, po obětech, a jenom po koketní lásce!..... Oh, věřte mně, drahý Hajduku, ulice není ještě tak nízká, jako mnohé, velmi mnohé nádherné salony, kde dámy, požívající obecné úcty a vážnosti, potají provádějí, k čemu zde venku oprávňuje legitimace policejní!... Ale takto mimochodem, takovými povrchními slovy mně neporozumíte. Pojďte se mnou, doprovoďte mne domů, má služka ani netuší, že i takováto dobrodružství podnikám."

"Nepůjdu, Citto, toho na mne nežádejte."

"Tak nesmírně mne nenávidíte?"

"Mám za to, že mám k tomu nejeden veliký důvod."

Citta uchopila Hajduka za ruku a vášnivě ji stiskla.

"Něco vám pošeptám," pravila a sklopila oči. "Nechcete to slyšeti?"

"Ne."

"Povím vám to přece.... Nuže, považujete-li vy za hanbu přijíti ke mně, půjdu já k vám. Doprovodím vás do vašeho bytu a vy mne vyslechnete. Neomlouvejte se, Hajduku!.... Prosím vás pro památku minulosti, vyslechněte mne, co vám chci říci!"

"Myslím, že jste mně již řekla vše, co jste mně chtěla říci."

"Nemám nikoho na světě. Nemiluji nikoho, všichni mne od sebe odstrčili; chtěla bych vás prositi o radu a o pokyn, abych nemusila se státi vrahem!"

"Radu ode mne?" pravil Hajduk chladně.

"Generál Bazaine mně slíbil manželství. Řekl, že se mnou ožení, až se stane císařem v Mexiku, jen abych ho milovala."

"A co více?"

"Milovala jsem ho."

"A?"

"Odstrčil mne od sebe. Chladně, bez srdce, s opovržením — ah, já se zblázním, pomyslím-li si na to. A přece konala jsem mu do poslední chvíle politické služby! Důležité státní listiny posud u sebe chovám..... Celou řadu jmen, s nimiž se Bazaine spojil potají proti Napoleonu III. Bazaine nechce již býti mexickým císařem, ale panovníkem francouzským! Odhalte tohoto člověka a já vám padnu k nohám!.... Odhalte ho, sice neručím za sebe a zabiju toho ďábla!"

"Jaké jsou to státní papíry?"

"Ukradla jsem je. Vzala jsem je Bazainovi ze stolku, abych měla v rukou zbraň, kdyby se mně ječnou stal nevěrným. Z těchto spisů vychází na jevo, že Bazaine jest obyčejným zrádcem."

"A proč jich sama neužijete?"

"Protože se mně boj již zprotivil. Jsem unavena, ráda bych si odpočinula!"

"Nevěřím vám, Citto."

"Přísahám, že mluvím pravdu."

"Veďte mne tedy, doprovodím vás domů!" pravil Hajduk, rozhodnuv se náhle.

"Opravdu?" šeptala Citta blaženě.

"Pojďme."

"Děkuji vám.... Děkuji vám," šeptala Citta a zvednuvši Hajdukovu ruku ke rtům, vřele ji políbila.

Hajduk ubíral se mlčky po boku Cittině. Jakoby ani nekráčeli spolu.

Citta obratně zvedla si šaty a rychle kráčela po zabláceném asfaltě.

"Obměkčím jeho srdce! Usmířím jeho hněv!" myslila si a oči se jí leskly v horečném jasu.

Citta zavedla Hajduka do elegantního, skvělého bytu.

"Nu, tak nevypadá útulek dívky z ulice, co?"

"Nemluvme o ulici, Citto."

"Vstupte dále. Oh, kdybyste věděl, jaké sladké city mně víří v ňadrech! Když jsem vás poprve viděla, když jsem se do vás zamilovala, tehdy ovládaly mne takové city!"

"Státní listiny?"

"Ah, tak! Vy jste přišel pro státní listiny. Ovšem že! Citta pro Hajduka jest již dávno mrtva! Spisy ty jsou tady, v tomto malém stolku....."

Citta popošla k malému stolečku, otevřela zde zásuvku a položila balík spisů před Hajduka.

Hajduk se díval na spisy, prohlížel si je a bledl stále víc.

Byly to dopisy generálů a poslanců, kteří sdělovali v nich podmínky, za kterých by byli nakloněni k státnímu převratu, k svržení Napoleona III.

"Ach, kdyby to Napoleon věděl! Kdyby věděl, jaké hříšné pikle strojí se za jeho zády! Ale já mu to nepovím! Nezasluhuje žádného upozornění. K Šarlottě, k císařovně mexické, zachoval se velmi ukrutně. Ostatně také — co jest mně do Francie?.... Nechť si zde dělají, co chtějí, já musím zachrániti Maxmiliána, císaře mexického. Tyto dopisy však vezmu si k sobě, snad jich budu moci ještě potřebovati!"

Štěpán Hajduk složil dopisy, svázal je modrou stuhou hedvábnou, kterou je Citta měla dříve svázané, a tázal se jí:

"Mohu si je vzíti?"

"Ano," odvětila Citta.

"Ale neslibuji ničeho."

"Bazaine musí býti zničen."

"Proč?"

"No, prosím vás, po tom, co jste četl, nepovažujete snad Bazaina za poctivého člověka."

"Nikdy jsem ho za takového nepovažoval."

"Co tedy s nimi učiníte?"

"Užijme jich za donucovací prostředek, aby vás pojal za choť."

"Ošklivím si ho."

"A přece se na něho hněváte, že stal se nevěrným?"

"Slíbil mně císařskou korunu."

V tom okamžiku bylo zaťukáno na dvéře.

Hajduk rozčileně vyskočil a zlostně pohlédl na Cittu.

"Mně nesmí zde nikdo viděti."

"Ani netuším, kdo by nyní ke mně přicházel."

"Ve jménu zákona!" ozvalo se z venčí.

"Slyšíte?"

"Nevím, co se stalo. Jděte rychle do vedlejšího pokoje, z toho vede východ na chodbu; odejděte, — jenom mně ještě povězte, kde bydlíte?"

"V hotelu Imperial...."

Na dvéře po třetí bylo zaťukáno.

Hajduk odkvapil do vedlejšího pokoje, Citta pak posadila se na divan a hlasitě zvolala:

"Volno!"

Do komnaty vstoupil pán slušně ustrojený.

"Mé jméno jest Depot," pravil zkrátka.

"Depot? Nikdy jsem takového jména neslyšela. Čeho si přejete?"

Pokračování.

Dokonale moderní
v každém ohledu omažský
vzorný **KRUGŮV** pivovar.
Pivo, jež máte rádi.
Dokonale vyležalé a pasteurizované. Žádné pivo vařené není lepší. Jedna zkouška přesvědčí. Objednejte nyní. Pamatujte, čtyři-dvě-nula. Toť číslo telefonu. Podržte je v paměti.
Prodává se v jídelních i buffetových vagonech.
Fred Krug Brewing Co.
Telefon 420. Omažský vzorný pivovar. OMAHA.

Kdykoliv potřebujete kočár k pohřbu nebo k vyjížďce, objednejte si jej v největší půjčovně koní a povozů
Palace Stables,
C. H. CREIGHTON, maj.,
roh 17. a Davenport ul.
Kočáry jsou vyhřívány a proto možno v nich podniknouti i delší výlet. Povozy možno si objednati též telefonicky. TEL. 257. 23

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI
....má na skladě....
výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.
Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.
TELEFON 38. 2508 N Street, SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co
Velkoobchodníci a importéři
LÍHOVIN a LIKÉRŮ.
Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.
Tel. 544. 1001 Farnam ul., Omaha

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a hzné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—neníť v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.
Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.
JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB.

Muž, kterýž hledá
stále příležitost k zlepšení svých poměrů, jest mužem, kterýž jednou docílí svého účelu. Jestliže se muž ten obrátí na
Chicago, Milwaukee & St. Paul R'y
obdrží takovou zprávu ohledně pozemků, ležících na této dráze aneb k ní sáhajících, že mu přispěje v honbě jeho za štěstím a blahobytem. Adresa
F. A. NASH, Gen'l Western Agt., 1524 Farnam St.
OMAHA, NEB.

WABASH "FOLLOW THE FLAG."
TAKE THE WABASH
TO
SAINT LOUIS
THE ONLY LINE
TO
THE WORLD'S FAIR
MAIN ENTRANCE.
Zavazadla čekována jsou až k výstavišti.
Zastavky dovoleny. Všichni jednatelé mohou vás vypraviti po Wabash. O krásnou brožuru "Světová výstava" a všechny informace dopište pod adresou
HARRY E. MOORES, Gen. Agt. Pass. Dept., OMAHA. NEB